

РЕШЕНИЕ

№ 203

гр. Русе, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Петров

при участието на секретаря Ева Д.
като разгледа докладваното от Милен П. Петров Гражданско дело № 20214500100784 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Ищецът МЛ. Р. ИВ. от гр.Русе твърди, че в качеството му на младши автоконтрольор към Пътна полиция - Русе с Постановление от 21.02.2012 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СО при СГП, за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр чл.301, ал.3, пр.1, вр . ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК и му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000.00 лв. С Постановление от 11.03.2013 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СО при СГП за посочените престъпления. С постановление от 27.01.2014г. на прокурор при СГП било прекратено частично наказателното производство срещу него за престъпления по чл.387 и чл.301, ал.3 пр.1 НК, била отменена и мярката му за неотклонение. На 31.01.2014 г. бил привлечен като обвиняем по същото досъдебно производство за престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 вр чл.20, ал.2, вр ал.1 НК. На 09.01.2015 г. бил изготвен обвинителен акт по сл. д. № 20-П/2011 г. по описа на СГП и в РОС е образувано НОХД № 20/2015 г. Същото е приключило с Определение от 15.04.2015 г., с което досъдебното производство е върнато на СГП, с указания за отстраняване на недостатъци на обвинителния акт. С постановление от 22.04.2016 г. на на СО при СГП, ДП № 20-П/2011г., ищеца е привлечен, като обвиняем за престъпления по чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК за това, че на 04.07.2011г. за времето от 03,00 до 06,00ч. в гр. Русе, околоръстно шосе, в близост до „КАТ - МВР“, в качеството си на длъжностно лице - полицейски орган -полицай, младши автоконтрольор I степен, осъществяващ административно- контролно дейност, в съучастие, като съизвършител с ИЖХ по време на извършване на пътна полицейска проверка на свидетеля СДД е поискал и приел от Д дар, който не му се следва – 100.00 румънски леи, с легова равностойност 46.31лв. за да не

извърши действие по служба - да състави акт за установено административно нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП, допуснато от приятел на св. Д/неустановен в хода на разследването/.

На 18.04.2017г., с постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение по горепосоченото ДП, И. е превлечен, като обвиняем за престъпление по чл.302, т.1, вр. с чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК.

По посоченото обвинение е бил внесен обвинителен акт и образувано НОХД 306/2017г. по описа на РОС. С присъда №33/19.09.2018г. по делото на РОС, ищеца бил оправдан изцяло. По протест на РОП е било образувано ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС, като с Решение №121/19.06.2019 г., по въззивното дело е потвърдена присъда от №33/19.09.2018 година по НОХД 306/2017 година на РОС. АП - Велико Търново протестираше това решение и е било образувано КНОХД 1036/2019 г. на ВКС. С Решение 256/17.01.2020г., ВКС потвърдил Решение №121/19.06.2019 г. по ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС - Велико Търново и ищеца бил окончателно оправдан по всички обвинения.

Ищецът заявява и че наказателното производство срещу него провокирало образуване на дисциплинарно производство и отстраняването му от работа за максималния срок от 6 месеца на основание Заповед от 23.02.2012 г. на Директора на ОД на МВР Русе. Самото дисциплинарно производство приключило с наложено му дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение с МВР/която заповед впоследствие била отменена с Решение по адм.д.№296/2012г. на АС-Русе.

Ищецът твърди и че почти 10 години срещу него било водено съдебно и досъдебно наказателно производство. Наказателно производство, заседанията по делото и престъплението, в което бил обвинен, станали достояние на почти неограничен кръг от хора, като били отразявани и в медиите. С оглед обвинението станал и обект на коментари и на недоверие от страна на негови колеги и познати. Всичко това довело до уронване на престижа, честта и достойнството му, тъй като не можел да обясни, че е обвинен неоснователно и че не е извършил престъпление. Заявява и че усещал промяна в отношението на немалка част от хората, с които контактувал. Явяванията му за извършване по отношение на него на действия по разследването, продължителните заседания по делата, даването на обяснения и становища за престъпление, което не бил извършвал, изслушването на исканите наказания от страна на прокуратурата и очакванията на съдебните актове го тормозели, притеснявали и нарушаваха нормалното му ежедневие. Опасявал се, че евентуално осъждане може да доведе до уволнение, като притесненията му се отразили и на семейството му. Отсъствията му във връзка с воденото дело довели то да стане достояние на колегите му, като това се отразило на доброто му име, което бил изградил както на работа, така и в обществото, на честта и достойнството му. Вътрешното напрежение и тревожността му през този период се отразили и на здравословното му състояние, станал нервен и раздразнителен, изпадал в тревожни състояния.

Въпреки пълното му оправдаване и понастоящем, така и за бъдеще, продължавал да живее с притесненията за накърненото му име, тъй като информацията за това обвинение

била на разположение на обществото от публикации в интернет и в пресата. В същото време никой не оповестил публично, че обвиненията са били отхвърлени от съда и че е изцяло оправдан.

Твърди, че освен неимуществените вреди, претърпял и имуществени такива, изразяващи се това, че заплатил адвокатско възнаграждение в наказателното производство в размер на 3000.00лв.

Иска от съда да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 60000.00 лв./съгласно частичен отказ от иск, допуснат в о.с.з. на 06.04.2022г./, както и 3000.00лв.- обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска до окончателното плащане. Претендира разносните по делото.

Ответникът Прокуратурата на Република България в писмен отговор по реда и в срока по чл.131 ГПК счита, че исковите претенции са неоснователни и недоказани по основание и размер. Счита, че исковата молба е нередовна, тъй като от петитума ѝ не може да се направи еднозначен извод дали правното искане се основава на чл.2б ЗОДОВ или се твърдят вреди на основание чл.2,ал.1,т.3 ЗОДОВ. Счита се, че искът е частично недопустим. Ако исковата претенция за неимуществени вреди е предявена с правно основание чл.2б ЗОДОВ, счита същата за недопустима, тъй като липсват доказателства за осъществена процедура по глава IIIа ЗСВ, като процесуална предпоставка от категорията на абсолютните по смисъла на чл.8, ал.2 ЗОДОВ. Доколкото по отношение на предявеното обвинение по чл.387 НК, наказателното производство е приключило с акт на прокурора от 27.01.2014 г., Прокуратурата не може да носи отговорност за твърдени вреди в резултат на това повдигнато обвинение, тъй като по отношение на него е изтекла 5 годишна давност. Счита се, че искът е неоснователен и следва да се отхвърли. В тежест на ищеца е да докаже наличието на твърдените неимуществени и имуществени вреди, непосредствената им връзка с незаконосъобразните актове или действия/бездействия на правозащитните органи на държавата, както и техния размер при условията на пълно и главно доказване. Липсват такива доказателства. Оспорва изцяло и исковите за причинени имуществени вреди, поради липса на доказателства.

От фактическа страна:

Не се спори от страните, а и от приложените по делото писмени доказателства и адм.д.№296/2012г. на АС-Русе се установява, че:

На 21.02.2012г. МЛ. Р. ИВ. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП в качеството му на младши автоконтрольор към Пътна полиция – Русе за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр чл.301, ал.3, пр.1, вр . ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000.00 лв. С Постановление от 11.03.2013 г. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СО при СГП за посочените престъпления. С постановление от 27.01.2014г. на прокурор при СГП е прекратено частично наказателното производство

срещу него за престъпления по чл.387 и чл.301, ал.3 пр.1 НК, отменена е и мярката му за неотклонение. На 31.01.2014 г. ищеца е привлечен като обвиняем по същото досъдебно производство за престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 вр чл.20, ал.2, вр ал.1 НК. На 09.01.2015 г.е изготвен обвинителен акт по сл. д. № 20-П/2011 г. по описа на СГП и в РОС е образувано НОХД № 20/2015 г. Същото е приключило с Определение от 15.04.2015 г., с което делото е върнато на СГП, с указания за отстраняване на недостатъци на обвинителния акт. С постановление от 22.04.2016 г. на на СО при СГП, ДП № 20-П/2011г., ищеца е привлечен, като обвиняем за престъпления по чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК за това, че на 04.07.2011г. за времето от 03,00 до 06,00ч. в гр. Русе, околоръстно шосе, в близост до „КАТ - МВР“, в качеството си на длъжностно лице-полицейски орган -полицай, младши автоконтрольор I степен, осъществяващ административно- контролно дейност, в съучастие, като съизвършител с ИЖХ по време на извършване на пътна полицейска проверка на свидетеля СДД е поискал и приел от Д дар, който не му се следва – 100.00 румънски леи, с легова равностойност 46.31лв. за да не извърши действие по служба - да състави акт за установено административно нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП, допуснато от приятел на св. Д/неустановен в хода на разследването/.

На 18.04.2017г., с постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение по горепосоченото ДП, И. е превлечен, като обвиняем за престъпление по чл.302, т.1, вр. с чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК.

По посоченото обвинение е бил внесен обвинителен акт и образувано НОХД 306/2017г. по описа на РОС. С присъда №33/19.09.2018г. по делото на РОС, ищеца е оправдан изцяло. По протест на РОП е образувано ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС, като с Решение №121/19.06.2019 г., по въззивното дело е потвърдена присъда от №33/19.09.2018 година по НОХД 306/2017г. на РОС. АП - Велико Търново е протестирала това решение и е образувано КНОХД 1036/2019 г. на ВКС. С Решение 256/17.01.2020г. по н.д.№1036/2019г., ВКС потвърждава Решение №121/19.06.2019 г. по ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС - Велико Търново и ищеца е окончателно оправдан по всички обвинения.

Със заповед от 23.02.2012 г. на директора на ОДМВР- Русе е образувано дисциплинарно производство срещу полицай МЛ. Р. ИВ. и същият е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебно оръжие. Със Заповед от 14.08.2012г. на директор на ОДМВР- Русе, на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение с МВР е прекратено, считано от датата на връчване на заповедта. Нарушението е за това, че на 03 срещу 04.07.2011г. в гр. Русе по време на полицейска проверка е поискал от свидетел със скрита самоличност – 100.00 румънски леи, които не му се следват. С тези си действия е нарушил задължения по длъжностна характеристика и инструкции и заповеди на МВР, с което е извършил дисциплинарни нарушения по чл.227, ал.1, т.7, пр.2 ЗМВР- използване на служебно положение за лична облага и облага на трето лице и злоупотреба с власт, както и дисциплинарно нарушение по чл.230, ал.2, пр.4 ППЗМВР „деяния несъвместими с етичните правила на поведение в МВР, с които се уронва престижът на службата, което е

несъвместимо с установените правила в Етичния кодекс за поведение на държавните служители. В заповедта е отразено, че за същите действия на 21.02.2012 г. на полицаи И. е повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за извършени умишлени престъпления от общ характер и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000.00 лв. Посочено е, че обстоятелството, че служителят е привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, несъмнено създава негативно отношение към институцията на МВР, намалява доверието към нея и уронва престижа на службата. С поведението си служителят не е опазил доброто име на институцията, не е дал личен пример на хората да спазват закона и не е допринесъл за изграждане и утвърждаване на положителния образ на МВР, което е нарушение на чл.7, чл.8 и чл.92 ЗМВР. Костадинов е обжалвал издадената заповед за налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ и същата с Решение по адм.д.№296/2012г. На АС-Русе е отменена. Срещу решението е подадена касационна жалба от ОДМВР- Русе и с Решение от 17.12.2013г. на ВАС по адм.д. №2218/2013г., постановеното от Административен съд- Русе решение е оставено в сила.

Свидетелят ВП-колега на ищеца заявява, че има впечатления от състоянието и поведението на ищеца преди и след обвинението. Заявява, че И. е един от най-съвестните служители в системата на МВР и че отстраняването му от работа след привличането му като обвиняем се отразило изключително негативно на него и на семейството му. Установява и че след, като уволнението на ищеца било отменено и същия бил възстановен на работа, той бил много притеснен първите месеци. Освен това ищеца изпитвал постоянен стрес да не бъде отново отстранен от работа, притеснявал се и че колегите му разбирали, когато получавал призовки за наказателното дело по месторабота. И. се притеснявал и от мнението на съседите си, особено след като било излъчено по местните телевизии и публикувано по местните вестници това, че пътни полицаи са обвинени в корупция и са отстранени от длъжност, както и са им връчени призовки. Ищецът имал проблеми с нервната система, вземал медикаменти като мента, глог и валериан, развел се със съпругата си.

Свидетелят МБ/приятел на ищеца/ установява, че вследствие обвиненията и отстраняването му от работа, И. се развел, влошил отношенията със сина си. Ищецът се променил, станал по-затворен, получавал финансова помощ от свидетеля.

Видно от приложените копия от публикации в пресата/л.12 и сл. от гр.д. №13655/2021г. на СГС/, повдигнатите срещу няколко полицаи обвинения и хода на процеса е отразяван подробно. В една от публикациите е споменати две от имената на ищеца-М.И., а в други е посочен, като М И.

По делото е представено и писмено доказателство-заверено копие от договор за правна защита и съдействие-л.72, от което е видно, че ищеца е заплатил в брой на процесуален представител сумата от 3000.00лв. Предмет на договора е правна защита по НОХД 306/2017 г. на РОС.

От правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в

извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. По този ред държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице /чл.4 ЗОДОВ/. В настоящия случай безспорно е установено, че е налице фактическият състав на цитираната разпоредба относно ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на РБ, тъй като спрямо ищеца на 21.02.2012г. е повдигнато обвинение за извършено от него престъпление по чл.302, т.2 и т.1, вр чл.301, ал.3, пр.1, вр . ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК. С постановление от 27.01.2014 г. прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20- П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми по същото ДП, един от които е ищеца, престъпления по чл.387 и чл.301, ал.3 пр.1 НК, отменена е и мярката му за неотклонение, но е постановено разследването на продължи срещу обвиняемия за извършено престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК. На 18.04.2017г., с постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение по горепосоченото ДП, И. е превлечен, като обвиняем за престъпление по чл.302, т.1, вр. с чл.301, ал.1, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК. По посоченото обвинение е бил внесен обвинителен акт и образувано НОХД 306/2017г. по описа на РОС. С присъда №33/19.09.2018г. по делото на РОС, ищеца е оправдан изцяло. По протест на РОП е образувано ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС, като с Решение №121/19.06.2019 г., по въззивното дело е потвърдена присъда от №33/19.09.2018 година по НОХД 306/2017 година на РОС. АП - Велико Търново е протестирала това решение и е образувано КНОХД 1036/2019 г. на ВКС. С Решение 256/17.01.2020г. по н.д.№1036/2019г., ВКС потвърждава Решение №121/19.06.2019 г. по ВНОХД 16/2019г. по описа на ВТАС - Велико Търново и ищеца е окончателно оправдан по всички обвинения.

За този период от време извършените следствени действия, съдебно производство, както и косвено свързаните с образуваното досъдебно производство отстраняване на ищеца от длъжност за срок от 6 месеца, последвалото му дисциплинарно наказание „уволнение“ от ОД на МВР-Русе, безспорно са засегнали неимуществената му сфера.

Съдът намира за доказани по основание твърденията в исковата молба, че претърпените от ищеца неимуществени вреди са причинени от продължилото почти осем години години наказателно производство, от тежестта на обвинението, както и от незабавно последвалото временното отстраняване от длъжност на И. и дисциплинарно му уволнение. Нормално е да се приеме /Решение № 480/23.04.2013г. по гр. д. № 85/2012 г. ВКС, IV г.о./, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, притеснено и несигурно, накърнени са моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. Последното обуславя очертаване на предмета на спора в рамките на обичайните негативни преживявания за съответните действия или бездействия

на разследващите органи, прокуратурата или съда. Съгласно трайно установената практика на ВКС, размерът на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл.52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществен и социално положение. С оглед спецификата на фактическия състав на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, от който произтича отговорността на държавата за вреди като критерий за преценка е въведен и дългият, несъобразен с разумния срок период, през който е продължило наказателното преследване, характерът на престъплението по повдигнатото обвинение, публичното му разгласяване и свързаните с това последици. Следва да се отбележи и че съдебната практика е утвърдила и като релевантни обстоятелства данните за личността на увредения, начина му на живот, обичайната среда, контактите и социалния му живот, положението му в обществото, работата му. В случаите на причинени неимуществени вреди по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ от значение е как обвинението в извършване на престъпление, с оглед установеното относно посочените по-горе обстоятелства, се е отразило върху личния, обществен и професионалния живот, чувствата, честа и достойнството на увредения. Когато незаконното обвинение е за тежко умишлено престъпление в област, която е професионалната реализация на обвиняемия /подсъдимия/, следва да се прецени как се е отразило то върху възможностите му за професионални изяви и развитие в служебен план, авторитета и името на професионалист. При определени професии /магистрати, полицаи, военни, митнически служители и др./ очакванията и изискванията на обществото към тях за почтеност и спазване на законите, са изключително завишени. Незаконното обвинение на лица, упражняващи подобни професии в извършване на престъпление, има по-силно негативно отражение върху неимуществената им сфера, а в още по-голяма степен за случаите, когато обвинението е за извършване на умишлено престъпление от сферата на тяхната професионална реализация/ в т.см. Решение №344/24.11.2014г. по гр.д.№2378 /2014г. на ВКС, IV г.о., Решение №158/17.01.2019г. по гр.д.№299/2018г. на ВКС, III г.о. и др./

Повдигнатите на И. обвинения са за тежки престъпления, съдържат уличаване за престъпна злоупотреба със служебно положение от държавен служител и по делото е установено в конкретна степен последвалото значително дискредитиране на ищеца в личен, социален и професионален план/вж. неопроверганите от другата страна и изцяло ценени от съда свидетелски показания/, като следва да се отбележи и че Прокуратурата е поддържала обвинението на три съдебни инстанции, при продължило почти 8 години наказателното преследване. Веднага след повдигане на обвинението спрямо ищеца във връзка с престъпленията, за които е бил обвинен, е било образувано дисциплинарно производство, като същият е бил отстранен временно от длъжност/считано от 23.02.2012г./, като е бил

длъжен да върне служебната си карта, личен знак и оръжие, а в следствие е бил и дисциплинарно уволнен. В периода на отстраняването – 6 месеца същият е бил без работа и не е можел да започне друга работа, бил е без доходи. Ищецът е възстановен на работа едва на 17.12.2013г., с постановяване на Решение по адм.д.№2218/2013г. по описа на ВАС.

От събраните по делото гласни доказателства се установи, че ищеца изпитвал постоянен стрес да не бъде отново отстранен от работа, притеснявал се и че колегите и познатите му са разбрали за наказателното производство. Това е създавало огромен дискомфорт у И., който станал станал по-затворен, влошил си отношенията със семейството си, имал проблеми с нервната си система.

Така описаните неимуществени болки и страдания, които ищецът е претърпял вследствие повдигнатото му обвинение, за което с влязла в сила присъда е прието, че не е извършил деянието, в което е обвинен, съдът намира че биха били справедливо възмездени с присъждане на обезщетение в размер на 25 000.00 лв. Съдът намира, че обезщетение в този размер е адекватно да репарира настъпилите за И. неимуществени вреди. От доказателствата по делото – писмени и гласни, не се установява за ищеца да са настъпили по-значителни неимуществени вреди, които да мотивират съдът да определи обезщетение в по-висок от определеният от съда размер, на същия не е била налагана най-тежката мярка за неотклонение "задържане по стража", а гаранцията от 2000.00 лв. му е била възстановена с постановление от 27.01.2014г. По тези съображения съдът намира, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен до размер на 25 000.00 лв., а в останалата му част до претендираното обезщетение в размер на 60000.00 лв. е недоказан и следва да се отхвърли.

В отговора на ИМ ответникът счита, че исковата претенция е частично погасена по давност. Това възражение е неоснователно по следните съображения: В разглеждания случай Решението на ВКС по н.д.№1036/2019г. е влязло в сила на 17.01.2020г. и следователно, считано от посочената дата е възникнало вземането на ищеца за обезщетяване на вредите, които е понесъл във връзка с повдигнатото обвинение. Погасителният давностен срок е с продължителността по чл. 110 ЗЗД и до изтичането му пострадалото лице разполага с възможността да заяви претенциите си за присъждане на обезщетение за вредите. В случая претенция за обезщетяването на тези вреди е заявена на 11.11.2021г./вж. гр.д.№13655/2021г. на СГС/, т.е. до датата на предявяване на иска не са изтекли пет години.

Ищецът е предявил и иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3000.00 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по НОХД 306/2017г. на РОС.

Този иск е изцяло основателен. Съдът приема, че направените в наказателното производство разноси за адвокат представляват имуществени вреди за ищеца. От приложеното заверено копие от договор за правна защита и съдействие-л.72, е видно, че ищеца е заплатил в брой на процесуален представител сумата от 3000.00лв. Предмет на договора е правна защита по НОХД 306/2017 г. на РОС.

В т. 1 от ТР № 6 от 2012г., от 6 ноември 2013 г. на ОСГТ на ВКС е постановено „Съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане-ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка." Диспозитива на тълкувателното решение представлява императивна правна норма, която не подлежи на тълкуване, а на точно и еднакво прилагане. За да има характер на разписка този договор, е необходимо да се докаже свидетелстващо изявление, което да удостовери, че начина на плащане е в брой, каквато в представения договор е налице, поради което искът за имуществени вреди следва да се уважи изцяло.

Върху присъдените суми по уважените иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди се дължи от ответника и законна лихва, считано от завеждане на исковите - 11.11.2021г./така, както е претендирано в ИМ/ до окончателното им изплащане.

На основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът Прокуратурата на РБ дължи на ищеца разноските за производството и за адвокат съразмерно с уважената част на исковите. В случая ищецът е направил разноси в общ размер на 2510.00 лв, съгласно представения списък за разноси и доказателства за извършването им. Неоснователно е възражението за намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение на ищеца поради прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника в отговора на ИМ. Съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за производството по предявения иск за неимуществени вреди се дължи минимално възнаграждение от 2330.00 лв., а за предевения иск за имуществени вреди, съобразно чл.7, ал.2, т.2-440.00лв. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното в брой възнаграждение в размер на 2500.00 лв. по договор за правна защита и съдействие. Следва да се отчете и че съгласно чл.2, ал.5 от Наредбата, възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно, т.е. сумата от 2500.00 лв. не надвишава минималните размери. Съразмерно с уважената част от исковите, съдът приема, че от така направените от ищеца разноси следва да му се присъдят 1115.44 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на МЛ. Р. ИВ., ЕГН:***** от гр.Русе, със съдебен адрес:гр.Русе, ул. **** сумата от 25 000.00 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/2011г. по описа на СО-СГП, за което И. е оправдан с влязла в сила присъда по НОХД 306/2017г. по описа на РОС, сумата от 3000.00лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото обвинение, за заплатено адвокатско

възнаграждение по наказателното производство, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано от 11.11.2021г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 1115.44 лв. – деловодни разноси, съразмерно с уважената част от исковете.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата от 25 000.00 лв до 60000.00лв.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____